

BVIB-jeugd verbreedert en verzustert met de Speleljeugd

Zaterdag ochtend. Elke ietwat normale mens slaapt nog. En toch, zijn er al enkele stervelingen op pad. Zij zijn niet zomaar onderweg. Zij zijn mensen met een missie. Met hun stalen ros (of carpoolend in die van iemand anders) trachten zij zich reeds te verplaatsen naar Zuidelijker gelegen oorden. Dit zijn geen gewone stervelingen. Het zijn stuk voor stuk halfgoden die in het verleden alreeds hun dapperheid bewezen hebben door menig klimmassief te veroveren. Maar nu stonden zij echter voor een geheel andere uitdaging. Zwaarbewapend met tent en gammel vertrokken ze nu op een kruistocht vol ongekend gevaar.

Hun missie: verbreederen met de nog geheel onbekende stam der Speleologen.

Enkele klimhalfgoden kregen het koud aan hun tenen bij het horen van deze missie en vluchtten enkele dagen eerder naar de weiden van Werchter. Watjes.

Aangekomen in Floreffe, kwamen onze helden al snel in contact met de nieuwe stam. De cultuurshock was enorm. Monden vielen open, er werd gestaard, teruggestaard, er werd afgewacht, kunnen we dit ras wel vertrouwen? Onze leider was moedig en dapper en hij verzamelde alle moed en vertrok met een witte vlag richting de leider van het ras der Speleologen. We kwamen tot een soort van akkoord en er werd besloten gezamenlijk een kampplaats op te richten. We haalden opgelucht adem, we waren elkaar vriendelijk gezind. Ook al vertoonde deze ongekende soort duidelijke afwijkingen van het oorspronkelijke mensbeeld van de avonturier. Zij kropen niet op rotsen, maar erin of eronder. En ze vonden het fijn door gaten te kruipen en in modder te rollen. We knikten, en we besloten dat er zeer veel te leren was van deze toch wel dappere stam. Die zaterdag werden we ondergedompeld in hun cultuur. Speleotechnieken werden aangeleerd aan de rotsen, er werd een eerste tocht in het ondergrondse gemaakt. Waarna iedereen zowat over dezelfde mooie bruine modderkleur beschikte. Eenheid werd gevormd! Er werd een slackline

gespannen waarop alle moedigen hun evenwicht konden testen. Ook van het ras der slackliners zouden we nog veel kunnen leren, dat was duidelijk. Hierna werd het vredesvuur aangewakkerd, de BBQ's begonnen het vlees te bakken, en de pokerpot werd rondgegeven. Een geslaagde eerste dag op onze verbroederingsmissie.

Dag twee. Gelijkenissen tussen beide rassen werden overduidelijk. Ook zij kenden het probleem van kleine oogjes bij het ontwaken en het trager werkende organisme bij het ochtendgloren. En natuurlijk ook de liefde voor chocomelk bij dageraad zijn kenmerken die ook de stam der Speleologen bezitten. Na het nuttigen van enkele boterhammen met choco en kaas werd er over gegaan tot het gezamenlijk afbreken van de tijdelijke verblijfplaats die de dag ervoor zo zorgvuldig was op gezet. Hierna volgde er een hele reorganisatie der groepen. De krachtige elite werd gescheiden van de rekruten die nog in opleiding waren. Deze laatste groep werd vergezeld door de veteranen. Beide groepen werden naar een andere grot geleid, alwaar zij de nieuw geleerde technieken konden toepassen om zo dieper de grot binnen te dringen. Na een avontuurlijke sluiptocht, of een levensgevaarlijk moddergevecht, en voor sommigen ook het spetteren in ondergrondse riviertjes keerden de helden na enkele uren terug naar het aardoppervlak. Na deze hergeboorte uit de aarde konden deze vernieuwde mensen overgaan naar het nuttigen van een boterham met choco en mayonaise, tomaat met salami, of kat met hesp. Moe maar voldaan ontmoetten de groepen elkaar terug aan de ijzeren weg van Lustin, waar ijzersterke verhalen over het verloop van de dag werden uitgewisseld. Met een geslaagde ervaring achter de rug keerde onze helden terug huiswaarts. Het was een geslaagd weekend, waarvoor we iedereen die geholpen heeft om het te organiseren, ongelofelijk willen bedanken! Het is fijn om bij ons jeugd te zijn (en bij die van de speleo)! Men zegge het voort!

Verslag door 2 dappere overlevenden,
Senne en Marjan

Voor de insiders van het verbroederingsweekend

De langverwachte
“Lijst der dingen”

- Houtschilfers kruipen overal
  - Modder ook
- Stopsel van mayonaisebussen staan niet altijd even vast
  - Choco met mayonaise is niet lekker
- Meisjes kunnen veel lawaai maken, vooral als er een Hans bij zit
  - Lang haar kan tussen afdaalapparaten blijven zitten, vooral bij mannen
- Senne heeft al 8 jeugdweekends (4 jaar) geen eigen tent op gezet
- Speleologen gebruiken slaapkamerknopen om klimmers in bedwang te houden
  - Doedelzak wordt niet alleen in Schotland gespeeld
  - Diep vanbinnen wil iedereen een gele geit met groene deuren
    - Natte speleologen mogen eerst naar buiten
  - De afstand tussen de tent en het kampvuur kan groter zijn dan 3 meter
    - Een grill wordt best geopend met de opening naar boven
      - Rauw vlees geeft aanleiding tot tam gedrag
  - Of is het omgekeerd “tam gedrag geeft aanleiding tot rauw vlees”
  - Speleogordels zijn niet geschikt om hangend te slapen (getest)
    - Modder leidt altijd tot moddergevechten
  - Nils is ervan overtuigd dat modderpaddestoelen een goede investering zijn
    - Slacklinen kan een einde stellen aan het kindergeld
      - Teambuilding kan ‘s nachts ook leuk zijn
- Om verwarring te vermijden staan Gori en Andy nu beide bekend als Gandi
- Zonder Ellen haar lijstjes moest niemand deze nutteloze lijst lezen

U gebracht door Senne en Marjan

Verslag van het jeugdweekend : zondag

Na een korte nachtrust (omdat bepaalde personen lang hebben gebabbeld en anderen niet konden slapen door het gebabbel van die personen) waren we weer helemaal klaar voor onze tweede en dus ook laatste dag. We hadden wel wat pech met het weer: onze tent was nog maar net opgeborgen of dikke regendruppels vielen met bakken naar beneden. Dan maar met z'n allen ontbijten in de partytent, dicht opeengepakt bij elkaar. Niet veel later stopte het met regenen en konden we de hele boel opruimen en de auto's vullen. We werden opgesplitst in 2 groepen, de ene groep ging naar Trou Du Weron en de andere groep (waar wij bijzaten) gingen naar Trou de l'eglise.

Als we dan eindelijk aankwamen aan de grot (we moesten nog eventjes rijden) bleek het al middag te zijn en maakten we ons klaar om de grot in te gaan. Blijkbaar loopt die onder de kerk en het kerkhof door, angstaanjagend hé of juist tof valt te zien hoe je het bekijkt. 🤩

We moesten al onmiddellijk afdalen met touwen om de grote hoogteverschillen te overbruggen, maar dan bleek het moeilijkste voorbij en was het alleen nog een kwestie van niet te dik te zijn om door de kleine openingen te klauteren, maar groot genoeg om je te klemmen tussen de grotwanden. Het was een lange, donkere tocht. Er viel wel heel wat moois te zien, door het water gemaakt: van stalagmieten en stalactieten tot 'gordijnen' en zelfs een stukje mensenbot! Nadat we even halt hadden gehouden in een kleine zaal gingen we terug naar de uitgang van de grot, maar sommigen onder ons (meer bepaald Gunther en de meisjes van de speleoclub) hadden geen zin meer om proper te blijven en amuseerden zich kostelijk door elkaar vol te wrijven met modder. Als we er dan eindelijk uitkwamen waren we toch wel blij weer in de open lucht te zijn en alles duidelijk te zien, we zagen dan ook dat we nogal smerig waren, maar ja dat hoort bij een grot met sluipdoorgangetjes. Vlug een beetje omkleden en iets eten en dan terug op weg, deze keer naar het station om daar van iedereen afscheid te nemen. Het was een superweekend en de volle wasmand voor mama is het zeker waard geweest! 😊

Elodie & Hans